

Phần 5

Chương 17 Mười Ngày Sau

Đêm, gió âm u, một bóng đen âm thầm lén vào Châu phủ, dễ dàng tránh được tai mắt của các thị vệ trực đêm, mò vào một căn phòng.

Trên giường, sau bình phong, chần nệm phồng lên, dường như có người đang ngủ say bên trong. Bóng đen bước nhanh lên lên phía trước, chưa giở chăn lên thì thanh đao trong tay đã chém về phía người đang nằm bên trong, nhưng hắc y nhân còn chưa kịp lên tiếng bỗng thấy lưng mình bị một mũi kiếm sắc nhọn kè vào.

Giọng nói lạnh lùng quý dị vang lên sau lưng hắc y nhân: “Kẻ hỗn xược nào dám hành thích bản quan?”

Hắc y nhân bắt động, im lặng một khắc rồi khẽ nghiêng đầu lại, câu trả lời cũng vô cùng quý dị: “Kẻ đòi mạng.” Nhưng đây là giọng của một nữ nhân.

Khâm sai giật mình, bỗng cảm thấy không hay, trong chớp mắt, một sức mạnh lớn từ sau lưng hấn đánh tới, bẻ cổ hấn đè xuống đất, chủ thủ sắc bén lóe lên hàn quang, kè vào cổ Khâm sai: “Giữ im lặng.” Giọng Sở Cuồng không còn chút âm áp.

Khâm sai nghe giọng hấn, ánh mắt bỗng trầm đi, đáy mắt lóe lên một cảm xúc kỳ lạ.

Sở Cuồng nhìn thẳng vào Khâm sai, vừa đề phòng hành động của hấn, vừa nhẹ giọng nói với Nhậm Cửu: “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, những lúc thế này, tính uy hiếp của vũ khí vật lý tuyệt đối không mạnh bằng vũ khí quang học.”

“Ta biết vũ khí của ngươi lợi hại, bởi vậy mới nói ngươi lấy chủ thủ...” Nhậm Cửu nhìn Khâm sai bị chế phục dưới đất, ánh mắt lạnh lùng: “Vì ta phải chính tay giết chết kẻ này.” Sở Cuồng im lặng, Nhậm Cửu cúi người xuống, “Các Huyện đô đều đang đồn rằng Khâm sai đại nhân triều đình mới phái đến vô cùng thần bí, nghe nói khi ngươi đi tuần các Châu phủ Huyện nha, chưa ai được nhìn thấy mặt ngươi.” Tay nàng đặt trên chiếc khăn che mặt của Khâm sai, “Ngay cả lúc ngủ cũng đề phòng như vậy, cảm thấy mình làm nhiều chuyện xấu quá rồi, sợ Diêm vương nhìn thấy bộ dạng của ngươi sẽ lôi ngươi xuống mười tám tầng Địa ngục sao?” Nói xong, nàng định giở khăn che mặt của Khâm sai.

Đôi mắt bên dưới lạnh lùng nhìn Nhậm Cửu: “Khuyên cô đừng nên làm chuyện này.”

Nhậm Cửu giật chủ thủ trên tay Sở Cuồng, kè vào cổ hấn: “Nếu đại nhân nói vậy thì ta cắt đầu ngươi xuống...”

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy trong mắt Khâm sai bỗng lóe lên ánh sáng đỏ, đưa đầu về phía trước, cổ lướt qua lưới chủy thủ sắc bén, da thịt rách ra nhưng lại không thấy máu, bên trong là những ống kim loại kỳ quái, tiếp xúc với trủy thủ phát ra tiếng kìn kít chói tai.

Sức lực của Khâm sai bỗng mạnh lên một cách đáng sợ, Sở Cuồng nhất thời bất cẩn bị hấn hất sang một bên, Khâm sai bóp cổ Nhậm Cửu, năm ngón tay dùng lực, mặt Nhậm Cửu lập tức đỏ bừng, giống như khắc tiếp theo hấn sẽ bóp gãy cổ Nhậm Cửu bẻ đầu nàng xuống.

Sở Cuồng lăn tròn dưới đất, tức tốc lấy vũ khí nhắm vào đầu Khâm sai, nhưng vừa ấn nút thì trên giọng nữ trên người hấn lại nói: “Không thể nhận dạng thân phận! Không thể nhận dạng thân phận!” Sở Cuồng nhíu chặt mày, vút vũ khí màu bạc sang một bên, hấn rút bên chân ra một thanh kim loại màu đen vung nhẹ, ánh sáng màu đen từ trong thanh kim loại kéo dài ra, hấn lập tức tức đâm về phía Khâm sai.

Một kiếm chém xuống, chỉ nghe “keng” một tiếng, thanh kiếm kia bị Khâm sai dùng một tay chặn lại! Thanh kiếm màu đen va chạm với cánh tay Khâm sai lóe lên ánh sáng kỳ quái, Khâm sai quay đầu nhìn Sở Cuồng, ánh sáng đỏ trong mắt càng rõ ràng hơn.

Ánh mắt Sở Cuồng trầm xuống, tay càng nắm chặt thanh kiếm hơn, nghe hấn hét lên một tiếng, chém bàn tay kia của Khâm sai rơi xuống đất, Sở Cuồng xoay tay cầm ngược đốc kiếm, động tác khiến người ta kinh ngạc, thanh kiếm màu đen cắm vào xương đòn Khâm sai, xuyên qua cổ họng, ghim chặt Khâm sai dưới đất.

Nhưng bàn tay bóp cổ Nhậm Cửu vẫn chưa rời ra, hấn kéo Nhậm Cửu cùng ngã xuống đất, Sở Cuồng vội bước lên phía trước, dùng sức tách bàn tay kia cứu Nhậm Cửu ra, đặt nàng sang một bên, đề phòng Khâm sai kia lại tung đòn bất ngờ.

Nhậm Cửu thở dốc, sau đó bắt đầu không nhin được mà bắt đầu nôn ọe ho khan.

Sở Cuồng xem xét Nhậm Cửu từ trên xuống dưới rồi phán đoán: “Xương cốt không tổn thương, nội tạng không tổn thương, não không tổn thương, công kích không chí mạng. Cô tự thở đi.” Hấn cứ vậy mà vút Nhậm Cửu sang một bên, còn mình bắt đầu kiểm tra tên Khâm sai đã bị ghim dưới đất.

Nhậm Cửu vừa nôn vừa ho khó chịu một hồi, cuối cùng cũng bình ổn lại, nàng chỉ vào Sở Cuồng cả buổi cũng không thốt lên được tiếng nào.

Tên này có những lúc lý trí đến mức khiến người ta phát bực mình...

Một lúc sau, đôi chân nhũn ra vì thiếu dưỡng khí cuối cùng cũng có sức trở lại, lúc này Nhậm Cửu mới đứng dậy đến bên cạnh Khâm sai, khăn che mặt hấn đã bị Sở Cuồng tháo xuống, nhìn thấy gương mặt hấn, Nhậm Cửu không tìm được mà hít một hơi lạnh: “Đây... là thứ gì...”

Kinh mạch dưới da của người này phát ra ánh sáng đỏ và xanh, giống như ánh sáng bắn ra từ vũ khí của Sở Cuồng, sáng đến chói mắt, nhưng đây là màu sắc tuyệt đối không thể xuất hiện ở một con người. Ánh mắt Sở Cuồng trầm đi: “Người phục thị!” Hắn thốt ra ba chữ rồi nhặt lại vũ khí của mình, nhanh chóng chạm vào Nhắm Cửu, vũ khí nhắm vào đầu Khâm sai, chỉ nghe một tiếng động trầm thấp vang lên, ánh sáng đỏ bắn vào đầu Khâm sai, những kinh mạch phát ra ánh sáng đỏ và xanh giao thoa bỗng tối đi.

Nhắm Cửu khó hiểu: “Là... cái gì?”

Sắc mặt Sở Cuồng càng nặng nề hơn: “Người máy có trí thông minh nhân tạo. Được Liên minh gọi là Người phục thị.”

Những lời này của hắn đương nhiên Nhắm Cửu không hiểu, Nhắm Cửu chỉ thấy trên cái đầu đã bị thủng một lỗ kia, miệng tên Khâm sai mấp máy nói: “... Chỉ là bắt đầu... Chỉ là bắt đầu...”

Câu này không đầu không đuôi, nhưng giống như một lời nguyên đáng sợ, khiến người nghe thấy ớn lạnh.

Sắc mặt Nhắm Cửu hơi khó coi, nhưng hiển nhiên Sở Cuồng cũng không có cảm giác gì khác, hắn nắm thanh kiếm đen trong tay xoay nhẹ, lưỡi kiếm biến mất, Sở Cuồng thu lại vũ khí nói: “Người phục thị là người máy thông minh được Liên minh chế tạo ra để giúp sinh vật nhân hình làm việc, được ứng dụng rộng rãi trong quân sự và ngành dịch vụ, nó hành động theo lệnh của người sở hữu, được mua bán với tiêu chuẩn càng giống với hình người thì giá cả càng đắt, cơ thể người phục thị này rất gần với vật thể sống, đương nhiên giá cả vô cùng đắt đỏ, nhưng xử lý phần mặt cho thấy vẫn chưa hoàn thiện, đây chỉ là bán thành phẩm.”

Sở Cuồng vừa thuận thực gỡ “sợ” Khâm sai xuống, vừa giải thích cho Nhắm Cửu, “Căn cứ vào luật pháp Liên minh, người kinh doanh không thể mua bán bán thành phẩm, cách duy nhất để có được là cướp, trộm. Người phục thị được sản xuất chính quy sẽ được nhập mệnh lệnh vô thức, nhưng không thể làm trái bất kỳ điều luật nào của Liên minh. Nhưng cách làm của người phục thị này hoàn toàn không phù hợp với luật pháp Liên minh. Từ đó có thể suy đoán rằng trước khi hắn được nhập mệnh lệnh vô thức đã bị trộm ra khỏi công xưởng, thủ phạm có lẽ chính là người sở hữu của hắn.”

Hắn móc ra một mớ dây nhợ lằng nhằng trong đầu Khâm sai, ở giữa đám dây có một miếng kim loại, Sở Cuồng không hề do dự giật đứt những sợi dây mảnh, lấy miếng kim loại ra.

Nhìn thấy cảnh này, lòng Nhắm Cửu bỗng nghĩ rằng, bình thường hắn thích sạch sẽ như vậy thật ra chắc đều là giả vờ thôi... Chuyện móc đầu người ta mà hắn làm... còn thành thực hơn nàng ăn gà nữa.

Sở Cuồng lấy ra một chiếc hộp nhỏ đẹp, đặt miếng kim loại vào trong, giọng nữ cứng đờ trên người Sở Cuồng lại xuất hiện: “Mệnh lệnh vô thức - Không. Người sở hữu...” Sau một tràng âm thanh sột soạt bỗng không còn gì nữa.

Nhắm Cửu nhìn Sở Cuồng: “Hắn không có người sở hữu.”

“Không thể nào.” Sở Cuồng nói, “Thông tin đã bị cô ý xóa đi.”

Sau một hồi âm thanh sột soạt, giọng nữ lại nói: “Mệnh lệnh thứ nhất, hồi báo tin tức. Mệnh lệnh thứ hai, hành động mô phỏng theo tư duy logic.”

Nhắm Cửu khó hiểu: “Là ý gì?”

Sở Cuồng thoáng trầm ngâm: “Người sở hữu đã nhập cho hắn một phương thức tư duy logic cố định, để hắn theo phương thức tư duy đó mà đưa ra phán đoán và hành động.”

Nhắm Cửu lý giải một hồi lâu: “Khoan đã... Một tràng người vừa nói có nghĩa là tên Khâm sai này vốn không phải là người, hắn sống theo cách mà không biết thứ gì đó đã cho hắn, sau đó hắn muốn giết phụ tử Vương gia và Tam tỷ của ta, khiến mấy chục người không có nhà để về?” Nàng trợn mắt nói những lời này, nhưng lại cảm thấy dường như mình đang nằm mơ, “Bây giờ kẻ chết ở đây chỉ là một món đồ? Giống như ly trà bị ném vỡ và đôi đũa bị cắn gãy vậy... là một món đồ không hề quan trọng?”

Sở Cuồng không đáp nhưng giống như đang ngầm thừa nhận.

Nhắm Cửu bật cười: “Ta đang nằm mơ phải không...”

Giết tên Khâm sai này có ý nghĩa gì, hắn vốn chỉ là một món đồ không có sinh mệnh, giống như một thanh kiếm giết người, nung đốt cháy, nung chảy thanh kiếm đó, vò thành một đồng sắt vụn vứt sang một bên, có ý nghĩa gì, nàng vốn đã... đi nhầm đường rồi!

“Mệnh lệnh cuối cùng.” Giọng nữ không biết điều mà phá vỡ im lặng, “Lúc bị ngoại lực tổn hại dẫn đến chấm dứt chức năng hành động, khởi động quy trình tự phát nổ. Bắt đầu đếm ngược quy trình phát nổ, mười...”

Nghe thấy con số này, Nhắm Cửu và Sở Cuồng đồng thời ngẩn ra trong một khắc.

“Xin lỗi!” Sở Cuồng cúi người ôm chân Nhắm Cửu, “Thứ lỗi cho tôi không thể không cất ngang sự bày tỏ cảm xúc ai oán của các hạ!” Hắn vác nàng lên vai, ấn vào hông nàng, nhảy ra cửa sổ như một con khi.

Trước đó đã đấu với Khâm sai, tiếng tranh chấp trong phòng đã kinh động các thị vệ của Châu phủ, lúc này các thị vệ đã xách lồng đèn cầm kiếm chạy đến như đám đầu vào chỗ chết.

Nhắm Cửu bị Sở Cuồng vác trên vai thấy vậy, quét mắt qua các gương mặt trẻ tuổi đang lục tục chạy đến, dài giọng hét to: “Nhà sắp nổ rồi! Không muốn chết thì mau chạy đi!” Sở Cuồng vác nàng nhảy qua tường, giọng Nhắm Cửu

vang lên trong không trung của Châu phủ: “Mau trốn đi! Mau chuẩn bị nước đi! Sắp có chuyện lớn rồi!”

Giọng nữ cứng đờ như một lá bùa đòi mạng đếm ngược bên tai hai người: “... Ba, hai...”

Đầu Nhâm Cửu dốc ngược, nàng ngược lên nhìn căn phòng của tên Khâm sai, thấy các thị vệ nghe lời khuyên của Nhâm Cửu, hoảng hốt rối loạn trốn chạy ra từ bên trong.

“Một.”

“Àm!”

Một tiếng động cực lớn trong đêm đã đánh thức tất cả bá tánh ở Châu phủ, lật tung nóc phòng Khâm sai, xô đổ bức tường, đả thương mấy chục thị vệ, nhưng may là trừ tên Khâm sai trong phòng thì không ai mất mạng.

Hôm sau, đầu đường cuối hẻm đều nghị luận chuyện này, có người nói nghe thấy Phật âm từ Tây thiên, khiến họ thoát được một kiếp, có người nói là Khâm sai che mặt tu luyện đạo thuật, cuối cùng độ kiếp thành tiên bất thành bị sét đánh. Có người nói người trong Châu phủ không thích Khâm sai đại nhân nên tìm cách giết hẳn đi.

Nhưng bất kể dân gian nói chuyện này thế nào, đến cuối cùng quan phủ vẫn đưa ra một đáp án chính thức nhất.

Họ dán Hoàng榜, viết dụ lệnh của Hoàng đế, đại ý nói rằng:

Kẻ giết mệnh quan triều đình Nhâm Cửu và Sở Cuồng kia! Hoàng đế lão tử đã bắt sáu tỷ tỷ của Nhâm Cửu, lệnh cho đồng mưu Nhâm Cửu tức tốc bắt nghịch tặc Sở Cuồng giao ra! Hoàng đế lão tử vui vẻ có lẽ sẽ tha cho sáu tỷ tỷ của ngươi một mạng, nếu không sẽ tru di cửu tộc, khâm thử.

Trước khi rời khỏi Châu quận Nhâm Cửu đã nhìn thấy tờ Hoàng榜 này, sau đó ngây người.

Chương 18

“Làm sao có người biết là chúng ta làm được?” Trong khu rừng ở thành Tây, Nhâm Cửu khổ não gãi đầu, “Lúc đó trong phòng làm sao còn có ai được...”

“Lúc đó trong phòng tuyệt đối không thể có người.” Sở Cuồng định luận, hần cụp mắt nghĩ một hồi, “Là người phục thị, mệnh lệnh đầu tiên của hần là hồi báo tin tức, có lẽ hần dùng phương thức liên lạc chỉ hần và người sở hữu mới có để truyền tin, còn có một khả năng nữa, đó là người sở hữu vốn không biết ai giết người phục thị, hần chỉ tìm một cái cớ để bắt sáu chị gái của cô để uy hiếp cô. Hơn nữa, theo thời gian cho thấy, ít nhất mười ngày trước họ đã bị bắt về Châu phủ rồi, từ đó suy đoán rằng khả năng thứ hai có vẻ cao hơn.”

Đầu óc Nhắm Cửu trống rỗng, sáu tỷ tỷ của nàng lẽ nào đều giống như Tam tỷ...

Sở Cuồng lấy trong y phục ra một vũ khí màu trắng, đưa cho Nhắm Cửu, đặt trong tay nàng rồi dạy: “Trên người cô có máy nhận dạng của tôi, bởi vậy có thể sử dụng vũ khí này bất kỳ lúc nào, bình thường lúc không sử dụng thì đặt chỗ nào dễ lấy nhất, theo quần áo của các hạ thì cái vũ khí ở eo là thích hợp nhất, ngoài ra, lúc sử dụng xin hãy chú ý, nhất định phải ấn nút ở đuôi trước, nếu không sẽ không sử dụng được, cuối cùng, vì đây là vũ khí có tính sát thương, đối với vật hữu cơ tính sát thương rất lớn, bởi vậy xin hãy sử dụng cẩn thận.”

Nhắm Cửu ngơ ngác ngược nhìn hẳn, Sở Cuồng đưa đồ cho nàng xong, lùi lại vài bước, Nhắm Cửu ngạc nhiên hỏi: “Người làm gì vậy?”

“Người đối phương muốn tìm là tôi, sự tình cũng do tôi mà ra, đương nhiên tôi phải giải quyết, tôi sẽ đến quan phủ, bảo họ thả người nhà cô ra.”

Nhắm Cửu mấp máy miệng, Sở Cuồng đã quay người đi, nàng vội nhắc chân bước theo: “Máy... máy nhận dạng của người còn ở chỗ ta...”

“Ừ.”

“Máy thứ đồ lợi hại của người chẳng phải cần máy nhận dạng mới có thể dùng sao?”

“Ừ.”

“Vậy nếu... nếu người bị bắt, chẳng phải không thể nào trốn thoát được sao?”

Cuối cùng Sở Cuồng cũng nghiêng đầu nhìn Nhắm Cửu, trong mắt Nhắm Cửu có quá nhiều cảm xúc, phức tạp đến mức khiến Sở Cuồng không thể nào phân tích hết, nhưng trong số những cảm xúc của nàng có lẽ cũng có vài phần lo lắng bất an thật sự, trong hình huống thế này nàng vẫn lo lắng cho tính mạng của hẳn sao...

Đáy mắt Sở Cuồng lóe lên một tia cảm xúc gì đó, hẳn khế cụp mắt, bất giác nhớ lại biểu hiện lúc Nhắm Cửu đưa tiền cho thư sinh kia, lại nghĩ đến tiếng hét của nàng khi chạy trốn đêm đó, sau khi trải qua bao nhiêu chuyện vậy rồi, lẽ ra nàng phải cảm hận nghề “binh lính” này, nhưng nàng vẫn cứu họ. Tuy chỉ là một câu nói, nhưng đó là biểu hiện thật sự của nàng.

Có lẽ con người là một thứ phức tạp, lúc giúp đỡ người khác đồng thời cũng có chút không nở, lúc cứu người khác lại cũng có chút không cam lòng, nếu những cảm xúc tiêu cực kia là chuyện thường tình, vậy những thiện lương này chắc cũng là thường tình.

Nhắm Cửu muốn cứu tỷ tỷ của nàng, nhưng cũng không muốn hẳn đi vào chỗ chết, đây vốn là chuyện thường tình, nhưng sự lo lắng này lại khiến hẳn ám lòng một cách kỳ lạ.

Đây là một cô nương lương thiện...

Sở Cuồng dừng bước, giọng mang chút âm áp hiểm thấy ngày thường, nhưng chỉ là một chút xíu thôi, vốn không thể nào khiến Nhắm Cửu đầu óc đang loạn cảm giác được.

“Rất tiếc, tình huống này không có lựa chọn thứ hai, quyết định này là đương nhiên. Nếu Quan phủ tuân thủ tín nghĩa thả người nhà của cô, vẫn mong các hạ đừng tiến hành kế hoạch báo thù không thực tế, yên tâm sống hết quãng đời còn lại đi.”

Lựa chọn như vậy không tối đa hóa lợi ích, Sở Cuồng biết. Hắn còn có nhiệm vụ quan trọng hơn phải làm, còn quan trọng hơn cứu sáu tỷ tỷ của Nhắm Cửu nhiều. Nhưng như hắn nói, quyết định bây giờ của hắn là lựa chọn đương nhiên, không liên quan đến lợi ích.

Trước cửa Châu phủ, các thị vệ vây chặt lấy Nhắm Cửu và Sở Cuồng, tay cầm khiên giáp, vô cùng đề phòng.

Sở Cuồng đứng trước mặt Nhắm Cửu, giống như một tấm khiên vô cùng chắc chắn, hắn cao giọng nói: “Thả người nhà của Nhắm Cửu các hạ ra trước, sau đó tôi sẽ nghe theo xử trí.”

Nhắm Cửu bắt giắc kéo áo hắn. Sở Cuồng không quay đầu nhìn nàng, có lẽ hắn vốn không biết “khuyên giải” là ý gì, chỉ lạnh lùng yên lặng nhìn quan viên Phủ nha đứng sau tầng tầng thị vệ.

Mấy quan viên thương nghị hồi lâu, có người bước ra nói: “Phạm nhân Sở Cuồng, nếu người tự mình mang còng tay này thì bây giờ bọn ta sẽ thả người.”

Có người vứt một chiếc còng màu trắng xuống đất, hình như không khác những vũ khí của Sở Cuồng là mấy. Sở Cuồng chỉ nhàn nhạt liếc nhìn vật dưới đất: “Tôi và các người không tồn tại quan hệ thương nghị, thả người trước.” Hắn nói rất quả đoán, khiến mấy quan viên quen điều võ giương oai phía sau nhất thời mất mặt. Tất cả phần nộ nói: “To gan...” Còn chưa dứt lời, trong chớp mắt Sở Cuồng đã lấy ra một vũ khí, nhắm vào chiếc nón trên đầu một quan viên phía sau, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, ánh sáng xanh lóe lên, chiếc mũ của quan viên kia lập tức tan thành tro bụi.

Người đó sợ đến xanh mặt.

Sở Cuồng nhàn nhạt nói: “Không có đường thương nghị, thả người.”

Nhắm Cửu nhìn rất rõ, đó là vũ khí hắn dùng lúc họ gặp nhau lần đầu, Sở Cuồng từng nói thứ đó không đả thương được ai. Hắn đang hù dọa bọn họ...

Mấy quan viên nhìn nhau, không ai dám lên tiếng, một lúc sau, sáu nữ nhân dung mạo tương tự như Nhắm Cửu được đưa ra từ phía sau, họ bị bịt miệng, tóc tai rối bời, vô cùng chật vật, nhìn thấy họ, thân hình Nhắm Cửu khẽ động, suýt chút nữa không kiềm chế được mà xông lên phía trước.

Sáu nữ nhân thấy Nhắm Cửu nhất thời cũng có vài phần kích động, miệng bị bịt chặt ú ớ muốn nói.

Sở Cuồng quay đầu nhìn Nhắm Cửu: “Xác nhận là họ chưa?” Thấy Nhắm Cửu gật đầu, Sở Cuồng nói, “Thả họ đi trước đã.”

Mấy quan viên do dự một hồi, vũ khí trong tay Sở Cuồng lại bắn vào tấm khiên trong tay một thị vệ, tấm khiên biến mất khiến thị vệ kinh hoàng thất sắc, vụ nổ hôm qua đã khiến thần kinh chúng nhân căng thẳng, lần này càng bị Sở Cuồng dọa đến nhũn chân, ngã ngồi xuống đất. Phản ứng của hắn khiến các binh sĩ xung quanh càng sợ hãi hơn, nhất thời trái phải nhìn nhau, đồng loạt lui về phía sau, cảnh tượng hơi hỗn loạn, mấy quan viên thấy vậy vội nói: “Nếu người dám giở trò, trốn được hôm nay cũng không trốn được truy nã khắp nơi của thiên triều, bọn ta nhất định bẩm báo lên Bộ hạ, tru di cửu tộc nhà chồng của sáu người này!”

“Lừa gạt là chuyện đáng khinh bỉ.”

Có được câu trả lời này, mấy quan viên dù vẫn còn mấy phần nghi ngờ nhưng vẫn thả người, cời trói cho sáu nữ nhân để họ đi về phía Nhắm Cửu.

Sở Cuồng chưa buông vũ khí trong tay xuống, cũng không quay đầu lại, giọng vẫn trầm ổn như thường ngày: “Đưa người nhà cô đi đi, đừng đi quan đạo.”

Sáu nữ nhân lục tục chạy đến bên Nhắm Cửu, đối với cảnh tượng thế này mọi người khó tránh sợ hãi, nhất thời không ai lên tiếng, quan viên nói như khai ân: “Hoàng ân rộng mở, tha cho tính mạng các người, chỉ cần nam nhân này ở lại, các người đi đi.”

Họ vẫn chưa ổn định cảm xúc, chỉ khó hiểu nhìn Nhắm Cửu, Nhắm Cửu nhìn đôi môi tái nhợt của họ, không biết ở trong lao họ đã chịu bao nhiêu khổ cực, lòng chua xót khó chịu, các tỷ tỷ của nàng từ nhỏ đã rất thương nàng, nhưng lại vì nàng mà chịu kiếp nạn này...

“Tiểu Cửu nhi?” Lục tỷ nắm tay nàng, “Bất kể chuyện là thế nào, chúng ta cứ đi đã.”

Họ vốn chưa từng gặp Sở Cuồng, đương nhiên cũng không nghĩ sẽ cùng hoạn nạn với Sở Cuồng.

“Còn rề rà gì nữa!” Nhị tỷ nóng tính nhất, kéo tay Nhắm Cửu đi về phía trước, “Bỗng dung bị đưa đến nơi quỷ quái này, chịu tội chưa đủ sao? Có thể đi được thì đi mau đi! Đừng lè mè nữa!”

Bị mấy tỷ tỷ vừa lôi vừa kéo đi thật xa, đến cuối con đường trước Phủ nha, Nhắm Cửu quay đầu nhìn lại, dường như vô tình nhìn thấy Sở Cuồng ném vũ khí, nhặt chiếc còng đeo lên tay, từ đầu chí cuối, biểu hiện của hắn không hề thay đổi, điềm nhiên như tiếp đó chỉ là đi dự một bữa tiệc bình thường...

Sở Cuồng không hề làm sai chuyện gì, Nhậm Cửu rõ hơn ai hết, thậm chí hắn đã cứu người của sơn trại, bây giờ lại cứu nàng và các tỷ tỷ. Những lúc nên đứng ra, dường như Sở Cuồng luôn đứng trước mặt nàng, cho dù Nhậm Cửu bỏ thuốc hại hắn tiêu chảy cả đêm hắn cũng không trách cứ một lời.

Nhậm Cửu chưa từng có tâm trạng như vậy, nàng không nói nên lời, chỉ cảm thấy dường như mình đã thiếu nợ người ta, cổ họng nghẹn lại, ngực bức bối từng hồi.

Mãi đến khi Sở Cuồng bị các thị vệ đưa vào quan phủ, hắn cũng không quay đầu nhìn Nhậm Cửu một lần, dường như không hề lưu luyến.

Ra khỏi Châu quận, dọc đường mọi người đi rất vội, lúc ra khỏi Châu quận cũng không có ai cản họ, rời khỏi thành được một đoạn, sáu tỷ tỷ đều vui mừng khôn xiết, Nhậm Cửu lại nhớ đến lời dặn của Sở Cuồng, nói: “Chúng ta đi đường tắt phía trước đi, đừng đi quan đạo nữa.”

Mọi người đều ngẩn ra: “Muội sợ quan phủ xuất ngôn phản ngữ sao?”

Nhậm Cửu gật đầu, có những chuyện Sở Cuồng không nói, nhưng trải qua mấy ngày nay, sao nàng có thể vẫn còn đơn thuần, không nghĩ nhiều một chút được, Sở Cuồng nói đúng, chuyện gì cũng phải có dự tính xấu nhất: “Tên Khâm sai kia... À, có thể nói là hắn dùng cách nghĩ của một người nào đó ở Kinh thành để làm việc... Có thể nói là hắn nghe theo lệnh Hoàng đế làm việc, trước đó hắn muốn diệt khẩu có thể nghĩ đến việc giết hết cả trại chúng ta, lúc này Hoàng đế cũng có khả năng nghĩ đến việc giết chúng ta diệt khẩu.”

Vừa nói xong, mọi người bỗng yên lặng: “Sơn trại... thật đã mất rồi sao?” Ngũ tỷ khàn giọng hỏi.

“Người đã chạy được hết, nhưng không thể quay về trại nữa.” Nhậm Cửu nhẹ giọng nói, “Tốt nhất là cũng không nên ở trấn Chi Lương nữa, các tỷ tỷ vẫn nên cùng muội đi về phía Nam hoặc lên phía Bắc đi, đến nơi mà thế lực của triều đình không vươn tới được để sống tiếp.”

Ngũ tỷ lắc đầu: “Trấn Chi Lương cách Kinh thành xa như vậy mà lúc xui xẻo thì vẫn xui đó... Chúng ta đi đâu cũng như nhau thôi.”

“Hơn bữa bây giờ bọn ta không chỉ có một mình nữa.” Tứ tỷ tiếp lời, “Chồng con của bọn ta đều ở trấn Chi Lương... Bọn ta có thể chạy đi đâu được?”

Nhất thời mọi người đều yên lặng.

“Sẽ có cách mà!” Thấy sắc mặt các tỷ tỷ hơi ngả lòng, Nhậm Cửu cố gắng lấy tinh thần nói, “Các tỷ phu và bọn trẻ có thể cùng đi mà! Chúng ta có thể tìm một nơi hẻo lánh, lúc mới bắt đầu, nghèo một chút, khổ một chút cũng không sao, rồi sẽ ổn mà! Có thể cùng sống tiếp mới là quan trọng nhất! Nếu không...”

Nếu không thì thứ Sở Cuồng đòi lại chẳng phải không còn ý nghĩa gì nữa sao?

Còn chưa dứt lời, chỉ nghe một tiếng “xoẹt” xé gió truyền đến, Nhắm Cửu bỗng thấy Tứ tử đứng trước mặt mình đột nhiên ngã gục xuống đất, Nhắm Cửu vội đỡ lấy, nhưng tay lại dính đầy máu ươn ướt! Sau lưng Tứ tử cắm một mũi tên!

Mũi tên có quan ấn...

Chương 19

Thân thể Tứ tử vô lực ngã xuống, vóc người Tứ tử lớn hơn Nhắm Cửu một chút, đè xuống khiến Nhắm Cửu đang thất thần cũng nhũn chân, quỳ xuống đất: “Tứ... Tứ tử?” Giọng nàng run rẩy đến mức không dám gọi Tứ tử.

“Chạy...” Giọng nói đau đớn khàn khàn của Tứ tử đập vào khiến tai Nhắm Cửu ong lên, “Tiểu Cửu nhi... Chạy...”

Tứ tử lên tiếng, giống như thời thơ ấu nàng vô pháp vô thiên gây họa, về nhà bị cha mẹ phát hiện, cha lấy gậy muốn đánh nàng, mấy tử tử lúc đó vẫn còn ở nhà, hét cản rồi lại khuyên, Tứ tử lên nắm tay nàng ra khỏi nhà, chỉ về cái hồ ở hậu sơn, thanh âm cũng nhẹ như bây giờ: “Tiểu Cửu nhi, mau chạy đi! Chờ cha nguôi giận rồi hãy về! Mau chạy đi!”

Lúc đó nàng cong chân chạy mất dạng, Nhắm Cửu nhớ lúc đó cũng là hoàng hôn như bây giờ, nhưng “thời thơ ấu” như vậy chỉ có thể trải qua một lần, không thể nào có lần thứ hai nữa...

“Tứ tử...”

“Xoẹt xoẹt!”

Trong lúc mọi người vẫn chưa kịp phản ứng, khắp trời đầy tên bắn đến, họ không nhìn thấy người bắn tên xung quanh, họ tìm không được nơi ẩn náu, cũng không có thời gian tìm nơi ẩn náu, chỉ trong chốc lát, mấy tiếng tên nhọn cắm vào da thịt chói tai vang lên, tiếng kinh hô gần như còn chưa kịp thốt lên của Nhị tử bị cắt ngang.

Các tử tử của Nhắm Cửu bị cắm đầy tên như một con rối, đổ gục xuống đất, ngay cả thanh âm còn chưa kịp phát ra.

Tứ tử ôm chặt Nhắm Cửu bảo vệ dưới thân mình, sau đó cánh tay Tứ tử dần dần vô lực, mềm nhũn đặt bên đầu Nhắm Cửu, Nhắm Cửu nghiêng đầu là có thể nhìn thấy tên rơi bên cạnh mình, cắm xuống đất, cách nàng vài bước là thi thể của Nhị tử, Nhị tử vẫn mở mắt, Nhắm Cửu thấy tròng mắt của Nhị tử vẫn còn chuyển động, sau lưng Nhị tử không biết đã cắm bao nhiêu tên, Nhị tử mấp máy môi.

Nhắm Cửu bỗng mở to mắt, nàng hiểu, Nhị tử nói: “Đừng động đây... Tiểu Cửu nhi, mọi người đừng động đây.”

Nhị tử muốn nàng được sống tiếp.

Nhắm Cửu chỉ cảm thấy khó chịu như nghẹt thở, giống như có người nghiền nát từng tấc từng tấc xương cốt nàng, khiến nàng không thể nào thở được. Máu nóng của Tứ tử vẫn còn trên trán Nhắm Cửu, chảy vào trong mắt nàng, rồi lại theo khóe mắt nàng chảy ra.

Dừng tay...

Nhắm Cửu muốn hét lên, nhưng lại không thể nào hét lên thành tiếng được, tay nàng run rẩy sờ vào vũ khí của Sở Cuồng đưa cho nàng ở eo, toàn thân nàng không tìm được mà run rẩy, phần nộ, sợ hãi, đau đớn, tuyệt vọng, nàng không nói rõ được tâm trạng của bản thân, nhưng máu huyết toàn thân dường như dâng trào, gào thét rằng phải xé xác những kẻ đó ra, nhưng nàng không biết chúng ở đâu! Nàng không nhìn thấy chúng!

Với bản tính thường ngày của Nhắm Cửu chỉ muốn xông lên liều mạng, nhưng bây giờ lại có một lý trí đáng sợ trong lòng cho nàng biết rằng, không thể manh động, phải tìm được nơi chúng ẩn nấp, phải làm rõ lai lịch của chúng, như vậy mới có thể chiến thắng...

Tên dần dần ngừng bắn, vì trên mặt đất đã không còn ai động đậy.

Rừng cây vô cùng yên tĩnh, nếu không có mấy thi thể trên mặt đất, e rằng không ai ngờ được ở đây vừa xảy ra chuyện gì.

Bỗng nhiên trên ngọn cây nhẹ vang lên tiếng động, một binh sĩ từ trên cây trượt xuống, tiếp đó, trên những ngọn cây xung quanh cũng có người lần lượt hạ xuống, đếm kỹ thì có đến hai mươi người.

“Chẳng qua là giết mấy nữ nhân thôi, vậy mà cũng cần chúng ta ra tay, Tướng quân hình như chuyện bé xé ra to rồi đó.” Các binh sĩ vừa thảo luận vừa đi về phía này, một người nói: “Tướng quân tự có tính toán của Tướng quân, không cần người nhiều chuyện, mau kéo những thi thể này đem chôn đi.”

“Nghe nói Hoàng đế đích thân ra lệnh giết mấy người này, người nói xem mấy nữ nhân này có lai lịch thế nào?”

“Không phải là Phi tử từ Hậu cung trốn ra đó chứ?” Có người ha ha cười lớn, “Thứ này à?” Tiếng cười của hắn chưa thu lại, bỗng cảm thấy hình như mắt nhìn thấy một tia sáng đỏ xoẹt qua, hắn kỳ quái, bỗng cảm thấy trong người truyền đến một cơn đau như lửa đốt, “Á... Á! Á á!” Sau tiếng thét, lúc những người còn lại còn chưa kịp phản ứng, trong phút chốc hắn đã hóa thành một luồng khói đen, mất tăm mất tích.

Những người còn lại nhìn nhau, còn chưa biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy ánh sáng đỏ quét một vòng quanh người tất cả mọi người, tiếng kêu thảm lập tức vang vọng khắp rừng cây.

Sau một cơn gió, chẳng còn để lại chút gì.

Nhằm Cửu nhìn vũ khí trong tay mình cười thê lương, Sở Cuồng vĩnh viễn luôn nghĩ nhiều hơn nàng một bước, hẳn đã thay nàng chuẩn bị thỏa đáng đến vậy rồi, tại sao nàng vẫn vô dụng thế này... Tìm không thấy người mai phục, nhìn không rõ hướng tên bắn đến.

Nhằm Cửu chưa từng oán hận tuổi thơ ham chơi của mình như vậy, nếu nàng có thể chăm chỉ học chút công phu của cha dạy, cho dù chỉ là một chút thôi, phải chăng kết cuộc hôm nay sẽ khác...

Nhưng không ai có thể bán thuốc hồi hận cho nàng...

Nhằm Cửu bò dậy từ người Tứ tử, hoang mang ngồi lên nhìn bốn phía, máu của các tử tử thấm đầm vạt đất, người vừa rồi còn sống sờ sờ, bây giờ đã không chút sinh khí, không thể động đậy, không thể mở mắt, càng không thể gọi nàng là “Tiểu Cửu nhi” nữa, nàng ngồi giữa đám thi thể dần dần cứng lạnh, ngồi giữa vũng máu đã không còn ấm nóng, đôi mắt thần thần không chút ánh sáng.

Nàng nhận biết được rõ ràng hiện thực và bi ai của thế gian không có thuốc hồi hận này.

Nhằm Cửu cảm thấy dường như nàng không thể nào sống tiếp được nữa, vì sống tiếp cần rất nhiều dưỡng khí, bây giờ nàng đi đâu để tìm đây...

Một cơn gió lạnh từ sau gáy đánh tới, bỗng nhiên một sức mạnh to lớn theo hướng gió giữ chặt gáy Nhằm Cửu, khóa cánh tay nàng lại, vặn cổ tay nàng ra phía sau, khiến khớp tay Nhằm Cửu “rắc” một tiếng trật ra, ngón tay Nhằm Cửu không còn sức lực, vũ khí kia rơi xuống đất chìm trong vũng máu.

Nhằm Cửu bị người ta bóp cổ ấn xuống đất, người đến không chế tất cả động tác của nàng: “Người đem binh lính của ta đi đâu cả rồi? Sử dụng yêu pháp gì?”

Nhằm Cửu để mặc hẳn ấn mình, mặt nàng dính đầy máu và đất, im lặng không đáp. Cổ tay trật khớp đối với nàng giống như không phải là của mình.

“Không nói à...” Giọng người phía sau bây giờ đối với nàng chỉ như đang tự mình độc thoại, “Vậy giữ người lại cũng vô ích!”

Ánh mắt ngơ ngác của Nhằm Cửu rơi trên thi thể bên cạnh, đó là Tứ tử của nàng, Tứ tử vì bảo vệ nàng mà chết. Trên lưng Tứ tử có rất nhiều tên, bao nhiêu trong số đó là húng thay nàng thì Nhằm Cửu không đếm rõ nữa, nàng chỉ nhìn mặt Tứ tử, biểu hiện của Tứ tử đau đớn dường ấy, nhưng đến cuối cùng vẫn liều mình bảo vệ nàng.

Các tử tử của nàng, đến cuối cùng vẫn hi vọng nàng được sống tiếp.

Cái mạng này là các tử tử của nàng nhặt về... Trước Quỷ môn quan kéo về!

Biểu hiện của Nhằm Cửu lập tức thay đổi, hai mắt đỏ rực, nàng giãy dụa muốn thoát khỏi kèm chế của người phía sau, nhưng lúc nàng không có vũ khí, sức lực chẳng khác gì một con mèo, làm sao có thể là đối thủ của người đó, nàng đảo mắt, thấy người đó vẫn còn ấn một tay lên vai nàng, Nhằm Cửu há miệng cắn xuống, dường như hận không thể cắn nát xương hẳn ra, đau đến mức

khiến người phía sau hét lên một tiếng, loi lỏng kèm chế, Nhắm Cửu khó nhọc bò về phía trước, nàng muốn chạy, nhưng nào có chạy được, chỉ trong chốc lát đã bị giật tóc lại.

“Buông ra...” Giọng nàng khản đặc, “Buông ta ra! Buông ta ra!”

Nàng liều mình thò ra ra chộp lấy vũ khí trên mặt đất, nhưng lại bị người kia đá văng ra xa. Hấn lật Nhắm Cửu lại, bóp cổ nàng: “Con mụ thối tha muốn chết à!”

Cổ Nhắm Cửu vẫn còn vết xanh do bị tên Khâm sai bóp, trước đó chỉ cần chạm vào là đau, bây giờ bị bóp như vậy, trong cổ càng khó chịu như lửa đốt, tay nàng khó nhọc chộp lấy một mũi tên bên cạnh, muốn đâm vào mặt người kia, nhưng còn chưa kịp hành động thì tay lại bị ấn xuống.

Không thể phản kháng, tuyệt cảnh...

Ngạt thở và rã rời khiến mắt Nhắm Cửu dần dần hoa lên.

Thật không cam lòng... Nàng nghĩ, sắp phải... chết ở đây sao... Cái mạng này mới được nhặt về, nhưng lại giao cho Diêm vương một cách đơn giản như vậy sao? Thật đáng mỉa mai...

Tịch dương phủ xuống, màu sắc trên trời nửa hồng nửa xanh, đó là cảnh cuối cùng Nhắm Cửu còn nhớ trước khi ngất đi. Trong lúc mê man, dường như nàng nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc, mang theo chút lạnh lùng thường ngày không thấy, nghiêm nghị nói: “Chính quyền khôn kiếp.”

Lúc Nhắm Cửu tỉnh lại đã là ba ngày sau, lúc này nàng đang được một người cõng trên lưng.

“Tỉnh rồi à?” Sở Cuồng đặt nàng bên đường, “Cần uống nước hay ăn thứ gì không?”

Nhắm Cửu nhìn con đường nhỏ vòng quanh núi: “Đây... là đâu?”

“Trên núi.” Sở Cuồng đáp thẳng thừng, “Cô ngất đi hai ngày rồi, nếu dừng lại thì xác suất bị bắt sẽ tăng thêm ba mươi phần trăm, bởi vậy tôi đã cõng cô đi đường nhỏ.”

Nhắm Cửu xem xét hấn, chiếc còng trên tay hấn đã không thấy đâu nữa: “Làm sao người thoát được vậy?”

“Người sở hữu chiếc còng chắc cũng là người sở hữu Khâm sai kia, vì chiếc còng đó cũng là bán thành phẩm bị đánh cắp, sau khi còng lại bị họ đưa vào địa lao tôi mới phát hiện chiếc còng có khiếm khuyết, đánh chiếm địa lao Châu phủ tốn không ít thời gian của tôi, lúc đi tìm cô thì đã muộn rồi.” Hấn nói, giọng khẽ trầm đi, “Xin lỗi.”

Cảnh tượng hôm đó lần lượt hiện lên trong đầu, Nhắm Cửu không thể nào không chế cảm xúc kích động của mình nữa, nàng muốn đứng dậy nhưng lại ngã xuống, trên người không còn chút sức lực.

“Mới tỉnh lại thì đừng miễn cưỡng.”

“Các tử tử của ta... Cuối cùng vẫn ở đó sao...”

Sở Cuồng cup mắt, “Rất tiếc, truy binh quá nhiều, tôi không có thời gian đưa thi thể họ đi.”

Nhắm Cửu im lặng hồi lâu: “Sở Cuồng, chẳng phải trước đó ngươi nói, nếu ta có nguyện vọng gì ngoài việc thành thân với ngươi thì ngươi sẽ dốc toàn lực giúp ta đạt thành sao?” Nàng nhìn Sở Cuồng, mãi đến khi Sở Cuồng gật đầu xác nhận, nàng lại nói, “Ta muốn giết hai người, một người là Tướng quân thống lĩnh quân đội Châu phủ, một người là cầu Hoàng đế ở Kinh thành.”

Sắc mặt Sở Cuồng không hề ngạc nhiên: “Hai người này có lẽ có liên quan đến nhiệm vụ của tôi, bởi vậy tôi cũng định đi tìm họ. Theo tin tức thu được dọc đường thì Tướng quân Châu phủ hôm nay sẽ lên Kinh. Chúng ta có thể một mẻ bắt gọn hai người ở Kinh thành, còn về việc có thể giết hai người này hay không thì tôi không thể định luận. Thứ lỗi cho tôi nói thẳng một lần nữa, báo thù là một hành động vô cùng ngu xuẩn và không hề có ý nghĩa. Nhưng thái độ của tôi vẫn như lần trước, nếu đây là nguyện vọng của các hạ thì tôi có thể giúp cô đạt thành. Nhưng trước hết các hạ cần phải hiểu rõ, hoàn thành nhiệm vụ là nguyên tắc tối cao trong tất cả hành động của tôi, còn thái độ của tôi chỉ là quan điểm cá nhân, nếu nguyên tắc tối cao xung đột với quan điểm cá nhân thì tôi sẽ thiên về nguyên tắc tối cao.”

Nếu trong nhiệm vụ của Sở Cuồng họ có thể chết thì hẳn sẽ giúp nàng giết, nếu không thể chết thì sẽ không giúp nàng sao...

Chẳng hề để tâm đến thân phận của đối phương chút nào...

Nhắm Cửu gật đầu: “Được, tóm lại bây giờ ngươi phải đi Kinh thành, ta cũng phải đi, chỉ cần có thể tiếp cận hai người này...”

Đến lúc đó Sở Cuồng muốn làm gì thì tính sau, dù sao nàng cũng phải lấy mạng chúng.

Hoàng đế thì sao, nàng cũng bắt hẳn nợ máu trả bằng máu!

Chương 20

“A!” Thôn trang!”

Theo tiếng kinh hô, bước chân của Nhắm Cửu cũng trở nên nhanh nhẹn, “Mau mau! Mười mấy ngày rồi không có lấy một hạt gạo, cả miệng toàn mùi rau dại, bụng trống rỗng rồi, tối nay chúng ta phải ăn một bữa cho đã!”

Sở Cuồng duy trì tần suất bước chân vốn có: “Xin thứ cho tôi không thể lý giải sự bức thiết của các hạ, rau dại đủ để chống đói, hơn nữa lại cung cấp nguồn năng lượng nhất định, chúng ta hoàn toàn có thể tiếp tục đi trong núi mười ngày nữa.”

“À! Vậy sao! Đại gia đây giỏi giang quá nhỉ, người tiếp tục đi trong núi đi, ta muốn đi ăn thịt!” Nhắm Cửu nghĩ đến mười mấy ngày nay thật khổ không kể xiết.

Chuyện này phải kể từ khi họ bước vào chốn rừng núi hoang vu...

“Có phải chúng ta lạc đường rồi không?” Nhắm Cửu vẫn luôn im lặng theo sau Sở Cuồng, khi họ vòng qua cùng một chỗ đến lần thứ ba, cuối cùng Nhắm Cửu không nhịn được nữa phải lên tiếng, “Con nhện trên cành cây này ta đã nhìn thấy lần thứ ba rồi đó.”

“Không thể nào.” Sở Cuồng nói, “Với sự chỉ dẫn của máy định hướng tinh vi, xác suất lạc đường là một phần ngàn tỷ.” Nói xong hấn lấy trong y phục ra một cái máy, sau đó trấn âm thâm toát mồ hôi lạnh, “Không có tín hiệu...”

Nhắm Cửu nhìn hấn: “Vậy thì sao?”

“Chúng ta lạc đường rồi.”

“...”

“Thật là may mắn quá mà.” Nhắm Cửu đặt mông ngồi xuống mặt đất trải đầy lá khô, uể oải nói, “Ra khỏi nơi thâm sơn cùng cốc này ta nhất định phải đến sông bạc dạo một vòng, chuyện người nói không có khả năng xảy ra như vậy mà chúng ta cũng đụng phải, ta nhất định có thể thắng hết cả sông... Tiền đề là, nếu chúng ta không phơi thây ở nơi hoang dã này.”

“Không thể từ bỏ hi vọng.” Sở Cuồng khom xuống nhìn Nhắm Cửu, nghiêm túc nói, “Mất lòng tin là đại kỵ trong lúc hành quân, bây giờ chỉ gặp phải chút khó khăn nho nhỏ, rất dễ khắc phục...” Chưa dứt lời, chỉ nghe một tiếng “ục” thật dài từ bụng Sở Cuồng chui ra, vô tình ngắt lời hấn, để lại một mảng im lặng.

Nhắm Cửu nhìn bốn phía: “Được rồi, thương lượng xem tối nay ăn gì?”

Sở Cuồng quay đầu, nhìn thấy cổ thụ kín trời và lá khô đầy mặt đất, hấn trầm mặc: “Ồ... Xem ra tình thế khắc nghiệt hơi tôi nghĩ nhiều.”

Hai người nhìn nhau một hồi, Nhắm Cửu gãi đầu, nghĩ đến hộp thuốc viên dinh dưỡng của hấn là do nàng hạ độc thủ, bây giờ nàng sa cơ đến nước này cũng không thể nào chịu trách nhiệm với cả người Sở Cuồng được, nhưng tốt xấu gì cũng phải chịu trách nhiệm với bụng hấn chứ, Nhắm Cửu đứng dậy, ngẩng đầu nhìn hướng tán cây mọc ra: “Đi bên này.” Nàng dắt tay Sở Cuồng đi về phía trước, “Trong rừng núi hoang vu nhất định có rau dại ăn được, trên người người có nhiều vũ khí như vậy, tùy tiện bắt một con thỏ là ăn được rồi, không đói chết đâu.”

Sở Cuồng nhìn bàn tay đang nắm tay mình của Nhắm Cửu, ngón tay nữ nhân thật nhỏ và mát, dường như chỉ cần hấn dùng lực là có thể bóp nát bàn tay này...

“Làm sao vậy?” Nhắm Cửu dùng bước quay đầu nhìn hấn, lúc này Sở Cuồng mới kinh ngạc phát giác vừa rồi hấn đã thật sự dùng lực bóp tay nàng... Hấn háng giọng: “Không... Tôi chỉ thử xem có bóp nát được không thôi.”

“Cái gì?” Nhắm Cửu kỳ quái nhìn hấn.

Tiếp xúc với ánh mắt Nhắm Cửu, Sở Cuồng cũng cảm thấy đầu óc mình chắc có vấn đề gì rồi, hấn dời mắt không nhìn Nhắm Cửu nữa, lòng đang nghĩ xem phải tìm lời gì để nói, bỗng Nhắm Cửu siết tay gọi: “Nhanh nhanh, lấy vũ khí ra đi!”

Địch tấn công sao? Sở Cuồng phản ứng rất nhanh, mắt chỉ kịp nhìn thấy một vật thể màu xám di động, tay đã móc vũ khí ra nhắm vào hướng đó bắn “xoẹt” một cái, chỉ nghe một tiếng “bụp” vang lên, vật thể đó đã biến mất trong không khí.

“A!” Nhắm Cửu hét lớn, “Mất rồi! Sao ngươi lại bắn nó thành khói vậy?”

Nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng, Sở Cuồng nhíu mày: “Tiêu diệt mục tiêu là chuyện đương nhiên mà.”

“Vậy chúng ta ăn gì?”

Sở Cuồng ngạc nhiên: “Vật có thể chuyển động vừa rồi có thể ăn sao?”

“Thỏ mà tại sao không thể ăn?”

Sở Cuồng im lặng một khắc, trầm sắc mặt nghiêm túc nói: “Tôi không ăn sinh vật phi nhân hình.”

Nhắm Cửu vỗ trán, sao nàng lại quên nhỉ, về mặt ăn uống, muốn kén chọn bao nhiêu thì tên này kén chọn bấy nhiêu... Nhưng mà thôi vậy, vũ khí của Sở Cuồng chỉ có thể bắn động vật thành một làn khói, còn trên người nàng cũng không có vũ khí gì giúp ích được, không thể bắt thỏ hoang chạy loạn, đành phải thật thà ăn rau thôi...

Nhưng Sở Cuồng vĩnh viễn vẫn luôn bình tĩnh như vậy, nhìn bước chân của Nhắm Cửu càng lúc càng nhanh, Sở Cuồng cao giọng nói: “Đừng hấp tấp, cần phải mai phục để tiến vào thôn, thăm dò kĩ càng bên trong có nhân mã của quan phủ không.”

Bước chân vừa nóng vừa vội của Nhắm Cửu khựng lại, nàng quay đầu nhìn hấn, mấp máy môi, dường như có gì muốn nói, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì cả, thật thà quay lại sau lưng Sở Cuồng. Sở Cuồng liếc nhìn nàng: “Nếu các hạ có dị nghị gì thì cứ nói, kiến giải của tôi không nhất định chính xác tuyệt đối.”

“Không... Ta vốn đang nghĩ, thôn này là chúng ta chó ngáp phải ruồi gặp phải, trong đó chắc không có người muốn giết chúng ta đâu. Nhưng giống như ngươi nói, vạn sự luôn phải có dự tính xấu nhất.” Nhắm Cửu bĩu môi, “Ý nghĩ may rủi và hành động lỗ mãng chỉ khiến người ta chịu thiệt thôi.”

Sở Cuồng nghe vậy khẽ ngẩn ra, nhưng lại không nói thêm lời nào, chỉ quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Có một con đường nhỏ kéo dài lên núi, đi theo nó là có thể vào thôn một cách nhanh nhất, nhưng hai người không đi đường nhỏ mà vòng vèo một hồi, đến bên một con sông nhỏ, theo bờ sông đi vào trong thôn, đang là buổi chiều nhàn hạ, bên sông có một thôn phụ đang giặt y phục, Nhắm Cửu quay đầu nhìn Sở Cuồng: “Chỉ có một mình bà ta thôi, ta lên trước thăm dò tình hình.”

“Quá nguy hiểm. Hơn nữa lại không thể xác định được đối phương có khai thật hay không.” Sở Cuồng nói, “Trời lại trước rồi thăm vấn thì thỏa đáng hơn.”

“Vậy mới không thỏa đáng đó!”

“Vậy để tôi đi thăm dò, cô trốn ở đây đi.” Nói xong Sở Cuồng đã đi về phía trước.

Nhìn thấy hấn bắt đầu bình tĩnh trò chuyện với thôn phụ kia, Nhắm Cửu đột nhiên cảm thấy có phải trước đó mình nghĩ quá nhiều rồi không, cái thôn nhỏ trên một ngọn núi lớn như vậy, người của quan phủ đâu rảnh rỗi đến mức chạy đến đây, Sở Cuồng vốn không phải là người của tỉnh cầu này, hấn lúc nào cũng đề phòng thì có thể lý giải được, nhưng Nhắm Cửu đã sống ở đây bao nhiêu năm rồi, quy tắc của thế giới này nàng cũng biết, vậy mà lại cùng Sở Cuồng làm loạn... Nàng bị rấn cắn một lần sợ dây thừng mười năm sao...

Nhắm Cửu cảm thấy mình thật nực cười.

Không lâu sau, Sở Cuồng vẫy tay với Nhắm Cửu, ra biểu bảo nàng bước đến, Sở Cuồng dùng khẩu hình cho nàng biết: “An toàn.”

Thôn phụ bên cạnh nhìn Nhắm Cửu, gương mặt đen đúa lộ ra nụ cười chất phác: “Ai ôi, đây là thê tử của cậu à!”

Nhắm Cửu ngẩn ra trong một khắc, nàng muốn giải thích quan hệ giữa mình và Sở Cuồng, nhưng nghĩ lại, trước đó hình như nàng và Sở Cuồng từng có kế ước hôn nhân gì đó, tuy thực tế vẫn chưa phải, nhưng bây giờ đích thực là nên nhận danh xưng này, Nhắm Cửu nghiêng đầu nhìn Sở Cuồng, hấn cũng im lặng không nói, thiết nghĩ chắc cũng nghĩ như nàng.

“Thôn của chúng tôi hẻo lánh như vậy mà các người cũng vào được, thật không dễ dàng gì, trong rừng rậm phía sau đã có bao nhiêu người lạc đường rồi đó, không biết cuối cùng ra sao nữa.”

Nhắm Cửu gật đầu: “Chúng tôi cũng lạc đường, chó ngáp phải ruồi mà đến được đây. Nếu không phải may mắn thì chắc cũng giống như những người cuối cùng không biết ra sao kia rồi.”

Sở Cuồng nghe vậy ho một tiếng, không đáp lời nào.

“Là duyên phận đó!” Thôn phụ vừa nói vừa bung y phục đã giặt xong, cười nhìn Nhắm Cửu, “Vừa rồi tiểu ca nói với tôi là cô muốn ăn gạo, hỏi tôi có không, thật là thương thê tử quá, vừa hay chỗ chúng tôi có gạo vừa thu hoạch, cô cậu theo tôi đi, tôi nấu cho cô cậu ăn.”

Nhà của nông phụ tuy giản dị nhưng tràn đầy sức sống, bà ta nói nam nhân nhà mình đã lên núi đi săn, mấy ngày mới về, cho hai người Nhắm Cửu ở đây, chờ nam nhân trong nhà về rồi sẽ đưa hai người ra khỏi núi.

Ăn cơm xong thì trời cũng dần tối, nông phụ bố trí phòng cho họ, trước khi đi dặn dò: “Núi này nhiều động vật lắm, buổi tối đừng ra ngoài một mình.”

Nhắm Cửu gật đầu đáp lời, quay đầu lại nhìn, sắc mặt của Sở Cuồng bỗng nghiêm lại. Nhắm Cửu kỳ quái: “Ngươi làm sao vậy?”

“Bà ấy bảo chúng ta đừng ra ngoài buổi tối.”

“Đúng rồi, sao vậy?”

Sở Cuồng cup mắt: “Không... Không có gì.”

Đêm khuya, Nhắm Cửu ngủ trên giường, Sở Cuồng chỉ trải một lớp chăn dưới đất, nằm ngửa nhưng không nhắm mắt. Đêm nay ngoài tiếng mèo kêu dữ dội bên ngoài thì không có gì dị thường, đến khi trời sắp sáng hấn mới chợp mắt một lúc.

Ban ngày, sau khi hai người rửa mặt bèn dạo một vòng quanh thôn, các thôn dân chất phác rộng rãi, thấy người bên ngoài đến cũng rất nhiệt tình. Chẳng mấy chốc trong tay lại xách thêm nhiều đồ, nào thức ăn nào rượu, Sở Cuồng nhìn Nhắm Cửu vui mừng cắn trái cây người ta cho, trên mặt treo nụ cười mỉm mỉm mấy ngày nay không thấy.

Hấn bỗng cảm thấy đối với người bản địa ở tinh cầu này, phải chăng hấn đã nghĩ quá nhiều rồi...

Lại đến đêm, Nhắm Cửu nằm trên giường nhìn lên xà nhà nói: “Sở Cuồng, ngươi thích nơi này không?”

Sở Cuồng không đáp, hấn không nói ra được chỗ nào kỳ quái, chỉ im lặng. Nhắm Cửu mở mắt, nhẹ giọng nói: “Họ sống thật vui vẻ, giống như mọi người trong trại vậy...”

Sở Cuồng bỗng nghĩ ra điều gì hỏi: “Thôn này rất ít đàn ông.”

“Ừ, chắc là bạn làm nông hết.” Nhắm Cửu vừa dứt lời, bỗng nghe bên ngoài truyền đến tiếng mèo kêu kỳ quái, thê thảm một cách bất thường, khiến Nhắm Cửu bất giác sợ hãi run cầm cập, “Mèo kêu ghê quá.”

Sở Cuồng ngồi bật dậy: “Thanh âm có chỗ không đúng.”

Hấn vừa dứt lời, bên ngoài lại truyền đến một tiếng kêu lớn, Nhắm Cửu cả kinh ngồi dậy nhìn Sở Cuồng: “Giống... người?”